

La missa sobre el món en temps de soledat en els temples

Dg, 29/03/2020 per Catalunya Religió

(Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat). La situació excepcional que humanament estem vivint amb l'epidèmia present ha afinat l'espiritualitat de molts creients a causa de l'absència de participació en els mitjans de vida sacramental. La nota més cruel és que els fidels no poden accedir a les esglésies i, recíprocament, molts preveres han de celebrar l'Eucaristia sense participació del poble de Déu. La comunió espiritual que practiquen els uns i, per als altres, el buit que representa l'absència d'assemblea fan sentir més vivament una pobresa: la dels recursos que habitualment alimenten la nostra fe.

No tot hi és negatiu. Aquestes misses [telemàtiques](#) o televisives, per a molts han estat una redescoberta, una major valoració d'allò que troben a faltar. El bisbe o el prevere palpa la humilitat i alhora la grandesa de sentir-se dipositari del do que Déu li ha fet en bé dels seus germans, als quals no pot arribar directament. El fidel troba a faltar, en la intimitat del seu domicili, l'escalf dels altres cristians i l'aliment de vida eterna. Li sembla que el nostre món és més "vall de llàgrimes" que no pas s'havia pensat en tenir poc en compte la fragilitat de l'ésser humà.

Cert que els nous mitjans de comunicació permeten una participació a distància que en altre temps no hauríem ni somiat. Hem de donar gràcies a Déu de no sentir-nos sols i de valorar més la comunió fraterna. Hem de redescobrir l'esperit amb què **Teilhard de Chardin**, en una ocasió que no tenia ni pa ni vi, va escriure la seva magnífica "Missa sobre el món". Al silenci dels carrers i de les nostres muntanyes, a la soledat dels nostres temples, hi afegim els horitzons infinits de la nostra pregària que ens surt del cor.

És d'admirar com molts ministres de l'Església han trobat aquestes noves maneres de fer present la vida sacramental. Tot això encara serà més palès en la propera Setmana Santa, per la reducció o absència de molts signes d'aquest tresor de fe

cristiana. Al dolor per la pèrdua de tantes vides, al desgast de tanta generositat en el món sanitari i en els serveis públics, els creients afegirem en el nostre cor una mena d'exili babilònic, amarat de pregària en temps de destret i amb el coratge de l'esperança per una societat més sana i una Església més autèntica.

Convé tanmateix que l'anormalitat de la situació, al mateix temps que ofereix una gran creativitat, no converteixi en sentimentalisme la solidesa de la formació espiritual i litúrgica que l'Església ens ha anat inculcant aquests darrers decennis. Convé no introduir devocions en la litúrgia, per tal que la nostra "devoció", és a dir, la nostra dedicació de batejats al Regne de Déu s'abeuri a les fonts més nítides de la Paraula de Déu i dels mateixos sacraments.

Hauríem de repassar tot el que digué el Concili Vaticà II -són unes poques ratlles!- sobre les diverses presències de Crist en la litúrgia. Això ens ajudaria a viure amb més intensitat la pobresa actual i a desitjar amb més puresa el restabliment de la nostra plena vida sacramental. Un exemple: val la pena acabar sistemàticament l'Eucaristia amb l'exposició major del Santíssim? Amb tots els respectes envers alguns bisbes i algun papa que ho fan, jo m'atreveixo a dir humilment que no. Perquè, què ha fet fins aleshores aquell ministre sagrat quan ha proclamat la Paraula de Déu, ha pronunciat la pregària eucarística i ha combregat del cos i la sang de Crist? ¿Cal anar a cercar fora d'aquell altar una reserva del mateix signe i realitat sacramental que acaba de rebre amb la comunió del pa i el vi consagrats? ¿No pot beneir simplement amb la seva mà -un dia unguida amb el sant crisma- fent el senyal de la creu redemptora i pronunciant el nom de les tres divines Persones?

Sí, beneïda la creativitat la dels fidels que des de casa pregunten amb més intensitat i beneïda la creativitat dels pastors que enyoren donar-se directament als creients i els porten al cor al moment que celebren la Cena del Senyor. Però també seran beneïts els nostres esforços si conservem en l'autenticitat els dons de gràcia que Déu posa al nostre abast i enriqueixim la nostra fe personal amb l'espiritualitat més genuïna de l'Església.